

N:o 5.

Af Herr **Hasselrot**: Om ändring af 31 § Regeringsformen och 13 § Riksdags-ordningen.

Som Rikets mindre städer, af hvilka många önska att afsäga sig egen jurisdiction och att i judicielt hänseende förlägga sig under landsrätt, enligt grundlagens bud icke kunna vidtaga denna förändring, för dem desto önskvärdare om en ny organisation af underdomstolarne kommer till stånd, utan att förlora sin representationsrätt; får jag för att bereda de mindre städerna rättighet att, med bibehållande af representationsrätten, afsäga sig egen jurisdiction, härmed vördsamt föreslå, att Riksdagen för sin del måtte besluta, att nedan upptagna §§ i grundlagarne måtte erhålla följande förändrade lydelse:

Regeringsformen.

§ 31.

Städernas inneväuare ega att till borgmästaretjenster föreslå trenne behörige män, då Konungen en af dem utnämne. På lika sätt förhålles med rådmans- och magistratsskreterare-sysslorne i Stockholm.

Riksdags-ordningen.

§ 13.

- 1 mom. oförändradt.
- 2 mom. Å landet, hvartil i fråga om riksdagsmannaval äfven räknas köpingar, utses för hvarje domsaga en riksdagsman. Domsaga med större folkmängd än fyratiotusen, varde dock af Konungen, så vidt ske kan, häradsvis indelad i två valkretsar, som välja hvardera en riksdagsman.

3 mom. I hvarje stad, som eger en folkmängd af tio tusen eller mer, utses en riksdagsman för hvarje fullt tal af tio tusen. Öfriga städer skola första gången af Konungen och derefter hvart tionde år af Kammaren ordnas, så vidt ske kan, länsvis i särskilda valkretsar, som hvardera utse en riksdagsman; och skall hvarje sådan valkrets innehålla en folkmängd af minst sex tusen och högst tolf tusen.

Om remiss till vederbörligt Utskott anhålles ödmjukligen.

Stockholm den 26 Januari 1871.

Carl Hasselrot.

N:o 6.

Af Herr Johan August Hazelius: Angående ordnande af pensionsväsendet för civile embets- och tjenstemän.

Grundsatsen att staten bör pensionera embets- och tjenstemän kan icke hafva sitt enda eller ens förnämsta skäl deruti, att bereda dem utkomst, sedan de icke längre kunna tjena, ty staten är ingen barmhertighetsinrättning och det är hvarje människas pligt att genom omtanka under de goda åren sörja för de åldriga; men det ligger i statens välförstådda intresse att tillse det embetsmän icke kvarstadna i tjensteutöfning, sedan de genom ålder blifvit mindre dugliga; derför bör deras afgång lättas, och det är ganska väl att med denna statens fördel kan förbindas de enskildes, att få understöd på sin ålderdom. Denna deras fördel står likväli i andra rummet, statens i det första, och denna ordning, grundande sig på att tjensterna äro till för statens och icke för de enskildes skuld, är angelägen att fasthålla, för att ej gifva efter för obehöriga anspråk, grundade på en motsatt ordning.